

ИРЕН ЛЕВИ

АНГЕЛСКИ

enthusiast

ДАНЪК

ИРЕН ЛЕВИ

АНГЕЛСКИ ДАНЪК

enthusiast

София, 2021

Ирен Леви
Ангелски данък

© Ирен Леви, автор, 2021

© Яна Арзиропулос, дизайн на корица, 2021

© Enthusiast – запазена марка

на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД, 2021

ISBN 978-619-164-394-3

*на Майка ми,
която вече единайсет години е на небето,
а аз още чакам да се върне*

– Лоренцо?

Събуждах се бавно. Усещах горчив вкус, сякаш бях прекарила със сурови бадеми. Долових натрапчив ароматизатор като в хотелска стая.

– Ло-рен-цо!

Балдахинът над леглото беше грозен. Искан да познавам Лоренцо, помислих си и отново затворих очи. После си спомних, че в Библията „познавам“ е равнозначно на „облаждавам“... Искан да познавам Лоренцо!

– Лоренцо... – последва водонаг от гуми, а после шамар и някой писна.

Измъкнах се от завивките и надникнах през прозореца...

Лоренцо беше малолетен.

Върнах се в леглото. Улицата постепенно онемя. Малко по малко започнах да сглобявам истината за себе си...

Нощен полет София–Катания. С прекачване в Рим. В Рим них много голяма водка, защото имах за убиване три часа. И колко мъже? Въртях в ръцете си празната чаша и наблюдавах как едно русо момченце се въргала по пода и обира боклука на половината свят.

После погледът ми неволно попадна на бордната карта на жената на бара до мен. Тя щеше да лети за Казабланка. Огледах я. Неясна възраст. Неопределимо настроение. Пиеше сода. Изглеждаше непретенциозна, вероятно бих могла да я убедя да разменим посоките си? „Летя към действащ вулкан, госпожо. Има вероятност да се озова в дома на някой двойник на Кръстника. Изведнъж ми се прииска да кацна в Казабланка вместо вас. Имате ли нещо против?“

Тя ме погледна, сякаш бях изрекла мислите си на глас на всички езици. Отдясно на лицето ѝ се появи транчинка, която бързо скочи на челото ѝ и се превърна в тревожна бръчка. Грабна бордната си карта, повика момчето от бара, плати и си тръгна, влачейки след себе си куфар.

Завиждах ѝ. Тя беше избрала любовната история. Тя щеше да срещне Хъмфри Богарт.

Лежах в леглото и малко по малко осъзнавах...

„В Сицилия съм. Боли ме глава. На 31 съм. Аз съм София.“

•••

Аз съм на 6 г. Казвам се Софи. Обичам сладолед. Обичам и мама. Повече от тати. Това може би е лошо. Обичам хората, които спят у нас по пода. И Робин също. Мисля, че най-важното е любовта.

Мама е в болница. В София. Може би ще умре. Не искам да умира – затова прескачам по няколко стъпала. Ако успея, откупувам малко живот за нея. Миналия път, когато беше болна, аз я спасих.

Излизах на улицата и си избирах една плочка. Някои са на големи квадратчета, други – на малки, има без квадратчета и само на чертички. През целия ден трябваше да ходя само по един вид плочки. Това беше задачата. Когато стигах до друг вид, спирах и се връщах.

Сега обаче имам проблем. Баба не е съгласна да обикаляме града по определени плочки. Градът се казва Панагюрище. А тя не ми е истинска баба, разбира се. Доведена е. Повикаха я да ме гледа, докато мама е в болница. Никога преди това не я бях виждала. Мирише малко странно – на нещо, което отдавна е било убито във вестник. Косата ѝ е като четка – сива. Но не мисля, че мие пода с нея. Ушите ѝ са много големи, почти колкото носа. Очите ѝ са безцветни. Няма устни.

Аз никога не съм имала куче. Но и него го обичам. Измислила съм всичко – когато решат да ме оперират, ще поискам куче в замяна. На Аглия от горния етаж ѝ извадиха апандисита, защото обичала семки с шлюпки. Тя ми обясни всичко за апандиситите и аз започнах тайно да ям семки с шлюпките. Проблемът е, че никога не ме боли корем. Обаче понякога ме боли гърло. Мислех си да разменя сливиците за куче, но май няма да стане. Мога да поискам нещо по-малко – например хамстер. Макар че два хамстера е по-честно – сливиците са две. Някои деца имали и трета, каза лекарката, но аз все нямам късмет с такива работи.

Успях да им избягам на завивките. Разсъннена от хладен душ, аз тръгнах из Катания напосоки. Улиците бяха черни. Купих си пържени полметас – вредни и вкусни. Разглеждах лицата на хората, с които се разминавах, с облекчението, че никога повече няма да ги видя. Те нямаше да ме наранят. Аз нямаше да ги огорча. Това е достатъчна причина да обичаш непознат, мислех си.

Сградите ми напомняха лица, които доскоро са плакали.

Пастелните им тонове и красивите им затворени прозорци ми навяваха мисълта за просветляващата тъга в мига, в който сълзите са свършили, но още хълцаш. После стигнах до един площад с голяма катедрала.

Над нея като полудели се стрелкаха птици. Сянката ѝ ме придърпа и аз влязох. Усетих хлад, чух отчетливи човешки стъпки. Оттук-оттам щракаха фотоапарати. Стори ми се, че тайно се присмиват на тъгата.

Личеше си кои са туристи и кои са влезли, за да търсят покой за душите си. Аз от кои бях?

Тайно облизвах пръстите си от мазните полметас, когато забелязах, че скучаещият

свещеник ме гледа. Щом улових погледа му, той сведе очи, а аз напразно още веднъж потърсих в чантата си кърпички. Над главата му пишеше Confessore. Изглежда някога е бил красив. С гладко чело и нито бръчица по лицето си, той нямаше да остарее, но вече беше овехтял. „Накъде пътувам, Confessore? Непростим грях ли съм на път да извърша? Или свещен акт?“ Трябваше да седна пред него и да му изповядам лудостта си. Щеше да гръпне перденцето, да ме изслуша, да ме разубеди и цялата тази история никога нямаше да се случи. И той носи вина за моите действия, защото ме смути, гледайки ме как облизвам пръстите си.

Погледнах часовника. Имах време. Колата трябваше да ме вземе от хотела в девет вечерта. Бяхме се уговорили да остана целия ден в Катания, за да я разгледам.

Ирен Леви
Ангелски ганък

Редактор *Петя К. Димитрова*
Дизайн на корица *Яна Аргиропулос*
Коректор *Цвета Нинкова*
Предпечат *Яна Аргиропулос*

Българска. Първо издание.
Формат 84x108/32
Печатни коли 15
ISBN 978-619-164-394-3
Издава

enthusiast

Запазена марка
на „Алто комуникейшънс енд пбблишинг“ ООД
София, ул. „Кракра“ № 20
тел.: 02 943 87 16
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите
от www.enthusiast.bg

Печат РОПРИНТ

Човешкият живот е твърде дълъг.
Имаме време за много грешки.

Моника и Микеле са идеалната двойка – богати, красиви и успешни. Двамата са щастливо женени и живеят във великолепно имение, сгушено сред лозята на Сицилия. Те имат и могат да имат всичко. Единственото, което им липсва, за да бъде животът им съвършен, е дете.

София е млада и очарователна художничка, чийто живот е не чак толкова перфектен. Безкрайно разочарована от неуспехите и обратите, които съдбата ѝ предоставя, тя ще се опита да промени неписаните закони на сърцето...

Възможно ли е да го направи?

И ще успее ли да плати своя ангелски данък?

